

odvolací soud má v mezích odvolacími návrhy určených věc znovu projednati, avšak praví-li zákon, že se věc projednává před odvolacím soudem »z n o v u«, tedy nutně předpokládá, že táž věc byla již jednou projednána. Soud druhé stolice má vydati rozhodnutí jako soud odvolací a v pojmu odvolací stolice vězí již samo sebou, že předcházelo v první stolici jednání a rozhodnutí o téže věci. O p r o j e d n á n í vzájemných nároků žalovaného namítaných k započtení nelze však mluvit tam, kde první soud prohlásil usnesení, že se jednání omezuje podle § 189 první odstavec c. ř. s. na důvod žalobního nároku. Pokud tudíž odvolací soud v souzené věci jednal a rozhodl též o vzájemných nárocích namítaných žalovaným k započtení, překročil své oprávnění, jež mu jinak poskytuje ustanovení § 33 odst. (1) zákona o prac. soudech, takže v tomto směru jest odvolací řízení vadné a dovolací důvod podle § 503 čis. 2 c. ř. s. opodstatněn. Dovolací soud nemůže se proto obíratí v ě c n ý m i výtkami, jež dovolatel s hlediska dovolacího důvodu podle § 503 čis. 4 c. ř. s. činí rozhodnutí odvolacího soudu o vzájemné pohledávce žalovaného 2.520 Kč. Dovolání žalovaného bylo již z důvodu § 503 čis. 2 c. ř. s. vyhověti a výrok rozsudku odvolacího soudu, jímž bylo uznáno, že vzájemné nároky žalovaného namítané k započtení nejsou důvodem po právu, podle § 510 c. ř. s. zrušiti.

Čís. 13132.

Pokud nejde o podstatnou vadu ve smyslu § 503 čis. 2 c. ř. s., nebyla-li strana vyrozuměna o zřízení zástupce chudých pro ni a bylo-li jí tím zabráněno dostaviti se k ústnímu jednání a poskytnouti potřebnou informaci.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1933, Rv I 2443/33.)

Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil a uvedl v otázce, o níž tu jde, v důvodech: Jest ovšem přisvědčiti odvolateli v tom, že žalovaný měl býti uvědoměn o tom, kdo mu byl zřízen za úředního zástupce k bezplatnému hájení jeho práv při ústním jednání (§ 64 čis. 4 c. ř. s.). Ze spisů není zřejmé, zda-li se tak stalo. Avšak nedostatek tohoto uvědomění nezakládá zmatečnost podle § 477 čis. 4 c. ř. s. Neboť tím, že úřední zástupci nebyli snad žalovaným dostatečně informováni, nebyla jim »odňata možnost, před soudem projednávati«.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody :

Dovolatel vidí jedině uplatněný dovolací důvod § 503 čis. 2 c. ř. s. v tom, že nebyl vyrozuměn o zřízení zástupce chudých pro něho a že mu tím bylo zabráněno dostaviti se k ústnímu jednání a poskytnouti zástupci potřebnou informaci. Správně dovodil již odvolací soud, že žalovaný měl býti vyrozuměn o zřízení právního zástupce k bezplatnému hájení jeho práv při ústním jednání. Nejde však o podstatnou

vadu řízení, jež byla s to, by zamezila úplné a důkladné posouzení rozepře. Nelze mítí za nutné, by byl žalovaný osobně obeslán k ústním jednáním. Tuto povinnost neukládá soudu žádný zákonný předpis. Žalovaný, který sepsal sám žalobní odpověď, v níž uvedl podrobně své námitky a nabídl důkazy, netvrdil a netvrdí ani nyní, že měl další jiné námitky, které nemohl svému zástupci, neznaje ho, sdělití. Stačí proto, že zástupce k bezplatnému hájení práv žalovaného zřízený podle § 64 č. 4 c. ř. s. uplatnil v první stolici veškeré námitky žalovaným v žalobní odpovědi sepsané, že žalobkyně nepřednesla nové skutečnosti a že se rozhodnutí sporu stalo na základě skutkových zjištění podle výpovědí svědků vedených oběma stranami.

Čís. 13133.

Ten, kdo oznámil rejstříkovému soudu, že určitá firma užívá jiné firmy protiprávně utvořené, není oprávněn k rekursu do usnesení rejstříkového soudu, jenž, nedbaje jeho podnětu, závadnou prý firmu zapsal do rejstříku.

O jeho oprávnění k rekursu nebylo rozhodnuto tím, že mu první soud k jeho žádosti, v níž výslovně uvedl, že hodlá rekurovati, doručil usnesení.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1933, R II 410/33.)

Alois Č. oznámil rejstříkovému soudu, že firma Gustav S. a syn užívá jiné firmy protiprávně utvořené. Rejstříkový soud zapsal usnesením ze dne 5. dubna 1933 při firmě Gustav S. a syn změnu v tom smyslu, že firma nyní zní: »Sbor« Gustav S. & syn, německy: »Sbor« Gustav S. & Sohn a oznámil tuto změnu Aloisi Č-ovi. Rekurs Aloise Č-a do usnesení rejstříkového soudu ze dne 5. dubna 1933 rekursní soud odmítl.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu do odmítacího usnesení rekursního soudu.

Důvody :

Rekursní soud právem odmítl rekurs stěžovatelův pro nedostatek oprávnění k rekursu po rozumu §§ 6 a 37 zák. ze dne 19. června 1931 č. 100 sb. z. a n. Podle § 37 tohoto zákona jest k rekursu oprávněn jen účastník. Účastníkem nesporného řízení jest však podle § 6 téhož zákona ten, kdo může býti rozhodnutím soudu ve svých právech přímo dotčen nebo kdo uplatňuje právní zájem, by soud učinil nějaké rozhodnutí. Ani z napadeného usnesení ani z vývodů rekursu nevyplývá, že by byl rekurent usnesením soudu první stolice přímo dotčen na svých právech. Pokud stěžovatel zdůrazňuje, že ve stížnosti uvedl, že se považuje za účastníka nesporného řízení ve smyslu § 6 uved. zákona, totiž, že má právní zájem, by rozhodnutí soudu první stolice bylo změněno, a z toho důvodu též podává stížnost, poukazuje tím jen k doslovu zákona, ale neuvádí, které jeho právo bylo závadným prý firemním ná-